

Καστελλιώτικα Νέα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12 • 104 31 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΟ: 52.21.437 - FAX: 52.21.438
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3 (184) • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1998 • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 50

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ;

Μια Κυριακή πρωί, ανοίγοντας να διαβάσω την εφημερίδα κύλησε από μέσα ένα πολυτελές και καλοφτιαγμένο φυλλάδιο «Στερεά Ελλάδα». Έμεινα έκπληκτος από τα δεκάδες έργα που που... γίνονται! Ευρώπη έχουμε γίνει, σκέφτηκα. Νοσοκομεία, δρόμοι, ευημερούντες και χαμογελαστοί αγρότες. Για φαντάσου...

Εγώ απ' ό,τι φαίνεται ζω σε άλλη χώρα. Πως δεν τα έχω δει όλα αυτά; Τα Καστέλλια και τα γύρω χωριά δεν βρίσκονται άραγε στη Στερεά; Και αν όντως βρίσκονται σ' αυτή τη Γη της Επαγγελίας, γιατί οι κάτοικοί τους τα εγκαταλείπουν; Γιατί οδηγούνται στην ερήμωση;

Και τόσα έργα τέλος πάντων, προς τι; Αφού τα σχέδια της Ευρωπαϊκής Ένωσης προβλέπουν τη μείωση του αγροτικού πληθυσμού την ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση ανθρώπων στις μεγάλες πόλεις. Αφού το σχέδιο «Καποδίστριας», εναρμονισμένο μ' αυτές τις επιταγές οδηγεί τα περισσότερα χωριά στον αφανισμό.

Πέρα από την προπαγάνδα, που αν δεν ήταν τόσο θλιβερή, θα μπορούσαμε να μιλάμε απλώς για μαύρο χιούμορ, και μόνον τα δεκάδες (και εκατοντάδες) εκατομμύρια που ξεδεύονται για να μας πείσουν ότι όλα βαίνουν καλώς, αποτελούν πραγματική πρόκληση.

Εντελώς... συμπτωματικά, όλα αυτά συμβαίνουν λίγο πριν από τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές. Τον υπόλοιπο καιρό η επαρχία μένει ξεχασμένη. Οι κάνουλες με τα εκατομμύρια και τα δισεκατομμύρια ποτίζουν το αδηφάγο τέρας των Αθηνών.

Τα χωριά μας κινδυνεύουν να μετατραπούν απλώς και μόνον σε τόπους αναψυχής, χωρίς μόνιμους κατοίκους. Τριγυρνώντας στα Καστέλλια το χειμώνα, βλέπεις συνεχώς κλειστά σπίτια. Οι γέροντες ένας μετά τον άλλο μας αφήνουν. Οι νέοι ελάχιστοι - και με το δίκιο τους. Δεν είναι μόνο οι δουλειές που δεν υπάρχουν ή το συρρικνωμένο αγροτικό και κτηνοτροφικό εισόδημα. Είναι και η παντελής έλλειψη υποδομής. Οι ανθρώπινες ανάγκες δεν περιορίζονται πια στην τροφή και στην ένδυση.

Η κεντρική, αλλά και η τοπική εξουσία δυστυχώς δεν φημίζονται για τη φαντασία τους. Και χρειάζεται η φαντασία. Δεν αρκεί η σκληρή δουλειά. Δεν αρκούν οι πόροι. Αποτελούν αναγκαίες αλλά όχι ικανές συνθήκες.

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν η πορεία μπορεί να αντιστραφεί. Διακινδυνεύω, δίνοντας θετική απάντηση. Αρκεί να αξιοποιηθούν οι υλικές και πνευματικές δυνάμεις των χωριών.

Υπάρχουν τέτοια παραδείγματα. Θα πρέπει κάποτε επιτέλους να συζητήσουμε. Θα πρέπει κάποτε επιτέλους να

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

Καστέλλια

Εφημερίδα του Πολιτιστικού Συλλόγου Καστελλίων Φύλλο Ι, Αύγουστος 1998

Παρουσίαση του νέου εντύπου

Έχετε μπροστά σας ένα νέο έντυπο που ελπίζουμε στο εξής να σας κρατάει συντροφιά σε τακτικά διαστήματα. Το νέο εκλεγμένο συμβούλιο του Πολιτιστικού Συλλόγου του χωριού μας έκρινε επιβεβλημένη αυτή την έκδοση και αποφάσισε να πάρει την ευθύνη γι' αυτό το έντυπο στην προσπάθειά του να επικοινωνήσει μαζί σας.

Κρίναμε αναγκαίο να γίνει αυτή η προσπάθεια, γιατί νομίζουμε πως πρέπει με κάποιο τρόπο να εκφραστεί η τοπική κοινωνία, αυτοί που μόνιμα μένουμε στο χωριό, να αναδειχθούν τα προβλήματα μας και να ενημερωθούμε για ό,τι πραγματικά συμβαίνει στα Καστέλλια. Να ακουστεί η φωνή των νέων, των παιδιών του χωριού, να βρούμε βήματα διάλογου οι επιθυμίες και οι αγωνίες τους. Στόχος μας θα είναι πρώτα απ' όλα η ανάπτυξη προβληματισμού για όσα συμβαίνουν στο μικρόκοσμο μας.

Πιστεύουμε ότι η εφημερίδα που εκδίδεται από το φίλο Σύλλογο των αν Αθηνών Καστελλιωτών δεν μπορεί να πείσει το σφυγμό των γεγονότων του χωριού, κυρίως λόγω απόστασης και όχι λόγω αδιαφορίας.

Πρόθεσή μας είναι η σωστή ενημέρωση, η καλοπροαίρετη κριτική για όσα γίνονται ή γι' αυτά που θα έπρεπε να γίνουν και η παρέμβαση μας στα προβλήματα εκείνα που με τις μικρές μας δυνάμεις μπορούμε να βοηθήσουμε. Τέλος, η ενημέρωσή σας για τις πολιτιστικές και κοινωνικές εκδηλώσεις του Συλλόγου, που σας υποσχόμαστε να είναι αρκετές.

Φυσικά είμαστε και εμείς πρόθυμοι να δεχτούμε την κριτική σας και να διδαχτούμε από τα λάθη μας. Ελπίζουμε να εκφραστούν και να εκφραστείτε μέσα από το έντυπο αυτό. Θέλουμε να δημιουργήσουμε φίλους και τελικός σκοπός μας είναι να αγκαλιαστεί ο Σύλλογος από την πλειοψηφία των Καστελλιωτών.

Στο πρώτο φύλλο επιθυμούμε να σας ενημερώσουμε για τη φυσιογνωμία και τις δραστηριότητες του Πολιτιστικού Συλλόγου. Στα επόμενα φύλλα μας η όλη θα είναι, ελπίζουμε και με τη δική σας συμμετοχή, πιο πλούσια και ενδιαφέρουσα.

Ζητάμε την ενίσχυσή σας - ηθική και οικονομική - στην προσπάθειά μας. Για κάθε οικονομική συνδρομή μπορείτε να απευθυνθείτε στα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου ή στο λογαριασμό του Συλλόγου στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο της Γραφιάς.

Σας ευχαριστούμε.
Το Δ.Σ.

Η στέγη του Συλλόγου

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε αυτή τη στιγμή είναι η στέγη, έστω και προσωρινή, των γραφείων του Συλλόγου μας. Όσο και αν ψάξουμε, δεν καταφέραμε να βρούμε χώρο για ενοίκιο, καθώς τα μόνα οικόματα που προσφέρονται χρειάζονται πολύ μεγάλα ποσά για την επισκευή τους. Έτσι οι στολές του χορευτικού διατηρούνται σε κούτες, σε κάποιες ντουλάπες κίτρου ριγμένες και το κομπιούτερ που μας έχει προσφέρει άδεν έχει βρει στέγη.

Αναζητώντας λύσεις στο πρόβλημα αυτό, το καινούργιο Δ.Σ. έστειλε δύο επιστολές: Μία προς τον Αγροτικό Συνεταιρισμό Καστελλίων για να μας παραχωρηθεί ένα τμήμα των αποθηκών του, όπου θα φιλάζουμε τα σχολικά αντικείμενα, όπως καρέκλες, πάγκους, ντουλάπες. Η δεύτερη προς την Κοινότητα, για να μας παραχωρηθεί μία από τις μη χρησιμοποιούμενες αίθουσες του Κοινοτικού Γραφείου για χρήση από το Σύλλογό μας.

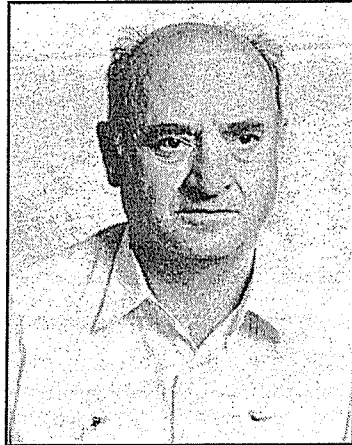
Περιμένουμε την απάντηση και στις δύο επιστολές, ελπίζοντας στην καλή θέληση των παραλήπτην.

Παράλληλα εξετάζουμε κάθε άλλη δυνατή περίπτωση, ώστε να δοθεί επιτέλους λύση στο πρόβλημα.

♦ ♦ ♦

ΗΛΙΑΣ Ν. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

33 ΧΡΟΝΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ,
ΛΗΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΟΓΑ

Την 9.5.1998 συνταξιοδοτήθηκε ο Γραμματέας της Κοινότητας Καστελλίων κ. Ηλίας Νικ. Λευκαδίτης.

Διορίσθηκε την 6η Νοεμβρίου 1965 ως Γραμματέας και μέχρι τη συνταξιοδότησή του, υπηρέτησε την Κοινότητα ως ηλιάρχος και ανταποκριτής του Ο.Γ.Α.

Στα 33 συνεχή χρόνια της θητείας του υπήρξε πιστός και αγαπημένος των συμπατριωτών μας και η επιθυμία του ήταν να μας εξυπηρετεί με αμετακίνητη και σεβασμό.

Τα «Κ.Ν.» αφού τον συχαίρουν για τη θητεία του, εύχονται κέφι και επιτυχίες στις τυχόν καινούργιες δραστηριότητές του.

Τελετή λειτουργίας με αρτοκλασία υπέρ ευημερίας των απανταχού Καστελλιωτών

Στις 7 Ιουνίου, Κυριακή της Πεντηκοστής με την παρουσία και τη συμμετοχή των συγχωριανών μας και των παρεπιδημούντων Καστελλιωτών, ο Σύλλογός μας, στην εκκλησία της Ευαγγελιστρίας, ετέλεσε την καθιερωμένη ετήσια αρτοκλασία, υπέρ της εκκλησίας των απανταχού συμπατριωτών μας. Τόσο ο Παπα-Χαράλαμπος, όσο και η εκκλησία προσφέρθηκαν ευγενώς στην τέλεσή της με τη δέηση «υπέρ υγείας, μακροημερευσης, προόδου και ευημερίας των απανταχού της γης οικούντων και καταγομένων από την κομόπολη ταύτην, αυτών και των οικογενειών των και των εξ αγχιστείας επιγενομένων».

Χαιρετίζουμε την έκδοση του α' φύλλου της εφημερίδας του Πολιτιστικού Συλλόγου Καστελλίων και του ευχόμαστε επιτυχή συνέχεια.

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος δίνει δυναμικά το παρόν στο χωριό μας και οι συντελεστές του, αξίζουν συγχαρητήρια.

Χρέος μας να γράψουμε τα μέλη του Δ.Σ. που εξελέγησαν την 8. Ιουλίου 1998.

Πρόεδρος: Σπυριδάκης Γιάννης, αντιπρόεδρος: Παππάς Γιάννης, Γ. Γραμματέας: Κορομπήλης Νίκος, Ταμίας: Παρλιάρης Νίκος και μέλος και υπεύθυνος για το χορευτικό τμήμα ο Δερμάνης Ταξιάρχης.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΦΡΟΥΤΑ

φυλλα ή συκόφυλλα, κατέβαζαν το καλάθι απ' τον ώμο και με φώναζαν.

— Έλα, πουλάκι μου, να σου δώσω κανένα σύκο. Θέλεις και στα φύλι; Τί ήταν εκείνο! Μοσχοβόλαγε το καλάθι χλωρασιά, μοσχοβόλαγε το στόμα φρούτο. Μ' αυτές τις σκέψεις και τα αισθήματα είχα πάρει το παλιό μονοπάτι να φτάσω, αλλά σε λίγο αναγκάστηκα να κόψω μεσ' τα χωράφια και τ' αμπέλια. Το μονοπάτι είχε κλείσει από θάμνους, βάτα, τσουκνίδες, τα χωράφια εκεί γύρω έμοιαζαν με μπα-

ίρια, τ' αμπέλια σταχτωμένα με κάτι αρρωστημένες κληματοβέργες, που και πού σημάδευε κανένα αμπέλι φροντισμένο σαν υγιής ανάμεσα σε ασθενείς, ούτε άνθρωπος, ούτε δραγασιά, ούτε δραγάλης φαινόταν πουθενά ν' ακουσεις κείνο το «έξω απ' τ' αμπέλια, ρε», αλλά παρ' όλα αυτά οι συκιές, όσες είχαν απομείνει τόλεγα ακόμα. Μοναξερές, χωρίς χέρια να τις φτάνουν και να τις χαμηλώνουν να κόβουν κείνα τα κόκκινα, τα κίτρινα, τα γινωμένα σύκα. Να μην τα πολυλογώ μάζεψα με την ψυχή μου

σύκα, αλλά καθώς κατάλαβα ήμου ο μοναδικός και σαν θέλησα να προσφέρω, δύο από μια παρέα παιδιά πήραν απόνα σύκο, ένας συνομιληκός μούπε πως είχε οδοντοστοιχίες και τον τρυπούσαν σα βελόνες, καναδυό-τρεις καταχάρηκαν με το φαινόμενο. «Ορέ», είπαν, «τί ώραία που είναι τα αμπέλια σύκα και δεν τα μαζεύει κανένας!». Εγώ, τελικά, τάβαλα σ' αυτοκίνητο να τα πάω στην Αθήνα, αλλά κείνο που δεν το κατάλαβα ακόμα είναι να κρέμονται απ' το δέντρο τα σύκα για να μην ειπώ και τα κορόμψα και οι αγκόρτσες και οι μούρες και τα βαρδάκια και τα κράνια και τα αγριοκέρασα και να μην απλώνουμε τα χέρια να τα φάμε.

Γ. Αγιοργιώτης

ΨΗΦΙΣΤΕ ΜΟΝΟ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΕΣ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

• Ο Αθανάσιος Χρ. Σκούρας, γιατρός, γιος της Αλεξάνδρας το γένος Δημητρίου Ανδριτσοπούλου και η σύζυγός του Μαρία απέκτησαν κόρη.

• Ο Δημήτριος και η Ζωή Αγγελουπούλου-Σκούρα κόρη της Αλεξάνδρας Δημητ. Ανδριτσοπούλου, απέκτησαν αγόρι.

• Ο Λάμπρος και η Ζωή Στοφόρου απέκτησαν κόρη στις 11 Μαΐου 1998.

• Ο Αθανάσιος Χαράλ. Κουτρούμπας και η σύζυγός του Ντενίτζ απέκτησαν δίδυμα (αγόρι και κορίτσι) στις 28 Αυγούστου 1998.

• Ο Παναγιώτης Ευαγ. Παπανικολάου και η σύζυγός του Νίκη, απέκτησαν δίδυμες κόρες.

Τους ευχόμαστε ολόψυχα να τους ζήσουν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

• Ο Χαράλαμπος Νίκ. Ζεϊνης και η σύζυγός του Θεοδώρα βάπτισαν το γιο τους και τον ονόμασαν Νίκο.

• Ο Νίκος και η Πέννυ Λατουσάκη, το γένος Ιωάννου Διέννη, βάπτισαν το τέταρτο παιδί τους στις 5.7.1998 και του έδωσαν το όνομα Ιωάννα.

• Η Ερασμία (κόρη της Λερμονιάς Γ. Μπάκα) και ο Αναστάσιος Σκρεπέτας βάπτισαν το γιο τους και τον έβαλαν Σταύρο.

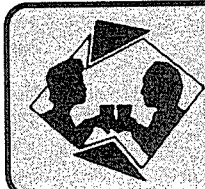
• Ο Σταύρος (γιος επίσης της Λερμονιάς Γ. Μπάκα) και η Ελένη Ράνιου βάπτισαν το γιο τους και τον ονόμασαν Γιώργο.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

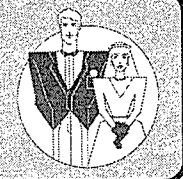
Η Γεωργία Μαργαρίτη Παπά και ο Ανδρέας Κανελλόπουλος από την Αμφισσα αρραβωνιάστηκαν.

ΓΑΜΟΙ

• Η Ελπίδα Νικ. Λιάκου,

Κοινωνικά

κόρη της Νίκης Γ. Ελευθερίου και ο Λάμπρος Φίλιος παντρεύτηκαν στην Αθήνα στις 20.6.98.

• Στις 5 Σεπτεμβρίου 1998 τελέσθηκαν στη Λαμία οι γάμοι του Αλέξη Ι. Τσακτάνη, Πολ. Μηχανικού, γιου του Γιάννη Τσακτάνη και της Φούλης Νικολάου Βελλίου με την εξαίρετη Δεσποινίδα Νταϊζή Κ. Κάιλα στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Λαμίας, μέσα σε μια πραγματική γαμήλια ατμόσφαιρα. Το μυστήριο ευλόγησε ο Παπα-Χαράλαμπος Κουτρούμπας με την προσέλευση πλήθους εκλεκτών προσκεκλημένων που ήγγισαν περίπου τη χιλιάδα. Το βράδυ μετά το γάμο δόθηκε δεξίωση στο μαγευτικό περιβάλλον του Αγίου Λουκά και επακολούθησε χορός μέχρι τις πρωινές ώρες.

—Τα «Κ.Ν.» εύχονται στους νεονύμφους και στους γονείς τους να ζήσουν και να ευτυχίσουν.

• Στις 22 Αυγούστου 1998 στο ξωκκλήσι της Αγίας Παρασκευής στο «Κρόκι» Παρασσού, τελέσθηκαν οι γάμοι της Γεωργίας Σταράτη Μπάκα με τον Ιωάννη Παπανικολάου από τους Δελφούς.

— Τους ευχόμαστε να ζήσουν και να ευτυχίσουν.

ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Διευθυντής του σχολείου ευχαριστεί θερμά για τη δωρεά του τον κύριο Ευάγγελο Κωτσίκη, που είχε την καλοσύνη να εμπλουτίσει τη σχολική βιβλιοθήκη μας με μία μεγάλη σειρά από σπάνιας αξίας βιβλία με επιστημονικό και εκπαιδευτικό περιεχόμενο.

ΘΑΝΑΤΟΙ

• Πέθανε στις 6 Απριλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Παναγιού Ζάχου Τσακνιά, ετών 81.

• Πέθανε την 21 Απριλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Άννα Κατσικαβέλη, πεθερά του Αθανασίου Γ. Παπαϊωάννου, ετών 68.

• Πέθανε στις 24 Απριλίου 1998 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στη Λάρισα ο Ιωάννης Δήμητσας ετών 54, κτηνίατρος, γαμβρός του Ηλία Παν. Κυριαζή.

• Πέθανε στις 24 Απριλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Κα-

στέλλια ο Θεμιστοκλής Κ. Πολύχρονος, ετών 71.

• Πέθανε στις 4 Ιουνίου 1998 ο Ευθύμιος Ευθ. Λυ-

καυγέρης, ετών 87.

• Πέθανε στις 27 Ιουνίου 1998 στην Αθήνα, μετά από σύντομη αρρώστια και κηδεύτηκε την επομένη στα Καστέλλια ο Ιωάννης Γεωρ. Παπαδάκης, ετών 70.

• Πέθανε στις 29 Ιουνίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Σπύρος Σίμος, ετών 88.

• Πέθανε στις 3 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Δήμος Ανδρ. Αποστολόπουλος, ετών 75.

• Πέθανε στις 10 Ιουλίου 1998 η Τασία Παναγ. Χριστοδούλου, ετών 88.

• Πέθανε στις 13 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Κωνσταντίνα Χρ. Κολύρη, ετών 84.

• Πέθανε στις 17 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Θεόδωρος Λαζαρίμος, σύζυγος της Τασίας Βασιλ. Παπανικολάου, ετών 87.

• Πέθανε στις 20 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε στο Οινόχωρι ο Αθανάσιος Ρούλιας, ετών 89.

• Πέθανε στις 20 Ιουλίου 1998 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Ευστάθιος Παν. Γιαννόπουλος, ετών 52.

• Πέθανε στις 5 Αυγού-

στου 1998 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η καίτη Χαρ. Κωτσίκη, σύζυγος του γιατρού Χαράλαμπου Ζαχαρ. Κωτσίκη, ετών 49.

• Πέθανε στις 5 Αυγούστου και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Ιωάννης Δημ. Χουλιάρας, ετών 78.

• Στις 6.4.98 πέθανε και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Παναγιού συζ. Ζαχαρία Κάντζου το γένος Ν. Τσακνιά.

• Στις 6.4.98 πέθανε και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Άννα χήρα Ν. Κατοικαδέλλη πεθερά του Αθανασίου Γ. Παπαϊωάννου.

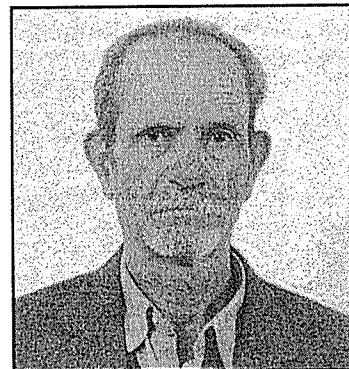
Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται θερμά τους οικείους τους.

Σημ: Για να μη δημιουργούνται παράπονα παρακαλούνται οι συμπολίτες και αναγνώστες μας να στέλνουν φωτογραφίες των απερχομένων αγαπημένων τους προσώπων με ημερομηνία και τόπο θανάτου καθώς και ημερομηνία και τόπο ταφής τους για δημοσίευσή τους στην εφημερίδα μας στη δ/σή μας: ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ», οδός Ακαδημίας αριθ. 61, Τ.Κ. 106 79 Αθήνα.

Αυτοί που μας έφυγαν

ΔΗΜΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Απάνω στη μεγάλη του δράση και την ώρα ακριβώς που θα ολοκλήρωνε την οικογενειακή του πορεία μέσα

στην κοινωνία του χωριού μας, τελειώς αναπάντεχα κεραινοβόληθηκε η υγεία του, αλλά δεν τα έβαλε κάτω.

Έχοντας ζήλο για τη ζωή, επέλεξε μόνος όσο κανένας άλλος για πολλά χρόνια και κατόρθωσε να είναι έντονη η κοινωνική του παρουσία ανάμεσά μας. Δυστυχώς δεύ-

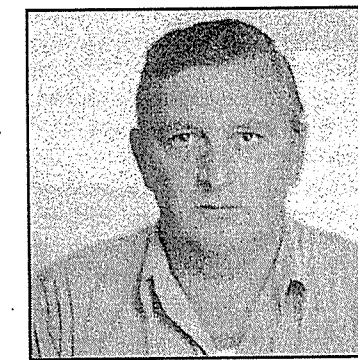
τερο πλήγμα τον ευρήκε και τον επήρε από κοντά μας. Δεν θα λησμονήσει ποτέ κανείς τις παροχές του και τις εξυπηρετήσεις του στον τομέα της επικοινωνίας. Ούτε θα λησμονηθεί ποτέ η μεγάλη προθυμία του και ιδιαίτερα ο ζήλος του, να παραμείνουν τα οικογενειακά ιστορικά του χωριού μας στους μεταγενέστερους με την μεγάλη παραδοσιακή γνώση που διέθετε πάνω σ'αυτά. Επίσης λείπει το έντονο χαρακτηριστικό του γνώρισμα: Η φιλοσοφική διάθεση για τη ζωή. Στις 4 Ιουλίου τον ευρήκε δεύτερο πλήγμα, το οποίο στάθηκε και μοιραίο, και κηδεύτηκε στο χωριό μας με κοινή συμμετοχή όλων και κατανύξη.

— Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται την αδελφή του Παρασκευή Γραβιά και την ανιψιά του Αναστασία.

ΣΤΑΘΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στην ακμή της ηλικίας του ύστερα από βαριά, ύπουλη αρρώστια, πέθανε στις 20 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε στο χωριό μας με πάνδημη συμμετοχή, ο Στάθης Π. Γιαννόπουλος. Υπήρξε μοναδικό παράδειγμα προοδευτικού και θαρραλέου ανθρώπου, ο οποίος θεμελίωσε το γνωστό σύγχρονο εστιατόριο-ταβέρνα, με τελειώς σύγχρονες προδιαγραφές, στο οποίο συνέρρεαν Καστελλιώτες και ξένοι για να δειπνή-

σουν, μέσα στο εξαίρετο πολιτισμένο περιβάλλον που

είχε δημιουργήσει και που ήταν και είναι αληθινό κόσμημα, που τιμά την περιοχή μας. Ήταν πολύ πρόωρος και άδικος ο χαμός του, πάνω που εμποδίστηκε αυτό το τρανό ξεκίνημά του. Η κηδεία του έγινε μέσα σε γενική συρροή όλων των Καστελλιωτών, που με καταφανή θλίψη τον συνόδεψαν στην τελευταία του κατοικία. Ας είναι ελαφρύ το χόμα που τον σκεπάζει.

Η εφημερίδα μας συμμετέχουσα στο βαρύ πένθος, συλλυπείται την οικογένειά του, την συμπαραστάτη σύζυγό του Ευθυμία και το γιο του Πάνο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ

• Πέρασε κιόλας ένας χρόνος από τις 19/10/97 που αθόρυβα έφυγε από τη ζωή ο εκλεκτός συμπολίτης μας Γιάννης Κρεμμύδας, όπως και αθόρυβα έζησε μεταξύ μας. Ήταν ο μόνος που απέμεινε από μια οικογένεια που προσέφερε στο βωμό του ερμούλιου τα δύο επίλεκτα αδέρφια του, τον Γιώργο και τον Ευάγγελο Κρεμμύδα. Προσαρμόστηκε επαγγελματικά και λειτούργησε στο επάγγελμα του υδραυλικού, εξυπηρετώντας με μοναδική προθυμία αλλά και αποτελεσματικότητα ολόκληρο το χωριό μας, από τότε που έγινε η ύδρευση του σε όλα τα σπίτια. Η απώλειά του ήταν και είναι σημαδιακή, διότι υπήρξε υποδειγματικός χαρακτήρας μελιχίου και συνετού ανθρώπου με πάθος για τη ζωή, με υποδειγματική ανθρωπιά και προπάντων αγάπη για όλους. Τέτοιοι άνθρωποι και χαρακτηρισές σπανίζουν σήμερα και τιρούν το πέρασμά τους από τη ζωή.

—Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται τους οικείους του.

ΚΑΙΤΗ ΧΑΡ. ΚΩΤΣΙΚΗ

Δεν ήταν Καστελιώτισσα στην καταγωγή, αλλά στην ουσία, απ' ότου παντρεύτη-

κε τον εκλεκτό γιατρό, τον Μπάμπη τον Κωτσίκη και έχτισαν στο χωριό μας μία εξαίρετη κατοικία, στην οποία με τα παιδιά τους διέμεναν τον περισσότερο καιρό, έγινε αληθινή Καστελιώτισσα, λατρεύοντας κυριολεκτικά το χωριό μας. Δυστυχώς η μοίρα δε στάθηκε γενναϊόδωρη απέναντί της. Της στέρησε πρόωρα το σύντροφό της, πλήγμα το οποίο δε μπόρεσε να το ξεπεράσει. Την 5 Αυγούστου 1998 πέθανε και κηδεύτηκε στο χωριό μας, μέσα σε γενικό πένθος.

— Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται τα παιδιά της Παναγιώτα και Ζαχαρία και την κουνιάδα

Έκδοση
«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
Ιδιοκτησίας του
Προοδευτικού Συλλόγου
«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»
Οδός Ακαδημίας αριθ. 61
1ος όρ. Γραφ. 1-4
Αθήνα - Τ.Κ. 10679
Τηλ. 3637115
◆◆◆
Εκδότης
ΝΙΚΟΣ ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ
Δικηγόρος
Αγίου Κωνσταντίνου 12
8ος όροφος
Αθήνα - Τ.Κ. 104 31
Τηλ.: 52.21.437
Fax: 5221438
◆◆◆
Αριθμός φύλλου
184
◆◆◆
Ηλεκτρονική σελ/ση -
Εκτύπωση
ΖΟΥΜΠΟΥΛΗΣ ΔΗΜ.
Γερανίου 7 - 2ος όροφος
Τηλ. - Fax: 52.38.107
◆◆◆
Τεχνικός σύμβουλος
Κ. ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ
Αγιοπλάτου 20 - Αθήνα
Τηλ.: 52.36.835

→ της φαρμακοποιό Κα Γία Κωτσίκη.

★ ★ ★

ΘΟΔΩΡΟΣ ΛΑΖΑΡΙΜΟΣ

• Υπήρξε ο πλέον Καστελλιώτης γαμπρός του χωριού μας. Είχε παντρευτεί με την Αραλία Βασιλείου Παπανικολαού (Μυλιορδοβασιλή) και ζούσαν με την οικογένειά τους στον Πειραιά. Δεν έπαυε όμως μόνιμα, να δίνει κατά τρόπο εγκάρδιο το παρόν του και στα Καστέλλια, όπου έχτισε και δικό του σπίτι, με τη μεγάλη επιθυμία του να το επισκεπτεται και να το κατοικεί. Ατυχώς την 17 Ιουλίου 1998 απεβίωσε και κηδεύτηκε σύμφωνα με την επιθυμία του στο χωριό μας, διακρινόμενος στον τόπο μας την μεταθανάτιο παρμονή του.

- Ας είναι ελαφρύ το χόμα που τον σκεπάζει.

★ ★ ★

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΥΘ. ΛΥΚΑΥΓΕΡΗΣ

Την 4η Σεπτεμβρίου 1998 στη Λαμία εξεμέτρησε το ζειν ο εκλεκτός συμπατριώτης μας Ευθύμιος Ευθ. Λυκαυγέρης, αδελφός του Ταξιάρχη και κηδεύτηκε την επομένη στο Γαρδικάκι Φθιώτιδας.

Καλός σύζυγος και οικογενειάρχης, εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Λαμία και ακολούθησε το επάγγελμα του ελαιοχρωματιστή με επιτυχία. Συμπλήρωσε τα 87 χρόνια

της ηλικίας του και μέχρι του θανάτου του έδινε το παρόν σε κάθε εκδήλωση.

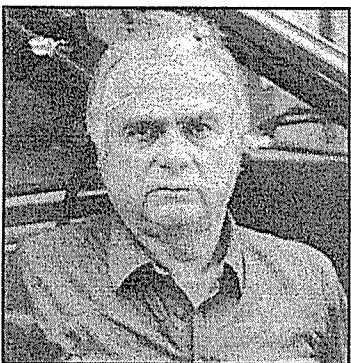
Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται τη γυναίκα του κ. Μαρία και τον αδελφό του Ταξιάρχη.

★ ★ ★

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

• Πέθανε και κηδεύτηκε στα Καστέλλια στις 27 Ιουνίου 1998.

Νίκησες στη ζωή, στο μεγάλο πλήγμα που σε βρήκε. Αγωνίστηκες. Η θέλησή σου φτερωτή σε λάμπρυνε. Ήρεμος και γλυκός σαν τον Ιησού, δεν άφησες τίποτε να σε στομάσει. Μα σαν έφτασες ως κει πάνω

με μόνη τη δύναμή σου, φθονερή η μοίρα σε άρπαξε.

Δέσποινα Σκουρτιά

Αγαπημένη θείε Γιάννη Όταν η μαμά μου είπε ότι έφυγες στενοχωρήθηκα πάρα πολύ. Όσες φορές ερχόμασταν στο χωριό σε έβρισκα που μας περιμένες. Αυτή τη φορά δε σε βρήκα. Βρήκα μόνο τη γιαγιά.

Θείε ξέρω ότι μ' αγαπούσες πάρα πολύ, όμως κι εγώ σ' αγαπούσα πολύ. Μου έκανες όλη τα κατ'ήγια. Έχω πάρα πολλά πράγματα να θυμάμαι από σένα.

Εκεί ψηλά που είσαι τώρα μαζί με το «παμπουλάκι» και τον παππού ξέρω ότι με βλέπετε και χαίρεστε.

Σας αγαπώ πάρα πολύ.

Σας έχω βαθεία στην καρδιά μου.

Θα σας θυμάμαι πάντα.

Ιωάννα Νικοθαύου Παπαδάκη

★ ★ ★

ΣΠΥΡΟΣ ΣΙΜΟΣ

Στις 15 Ιουνίου 1998 πλήρης ημερών, απεβίωσε και κηδεύτηκε στο χωριό μας ο Σπύρος Σίμος. Υπήρξε ένας άριστος οικογενειάρχης και έδωσε πάντα το παρόν σε όλες τις προσπάθειες για την πρόοδο του χωριού μας. Ήταν ένας ξεχωριστός Καστελλιώτης, συνετός και κοσμογάρπητος από όλους. Έζησε ήσυχος και δημιουργικός μέχρι τα βαθιά γεράματα του.

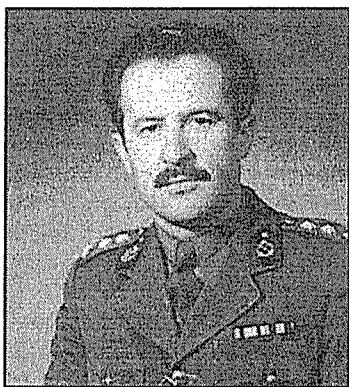
- Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται τους οικειούς του.

★ ★ ★

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ

Στις 5 Αυγούστου 1998 πέθανε στην Αθήνα και την επομένη κηδεύτηκε στο χωριό μας ο Γιάννης Χουλιάρας, απόστρατος ανώτερος αξ/κός τεθωρακισμένων.

Ήταν συγκινητική η παρουσία των συγχωριανών μας, αλλά και των τεσσάρων ιερέων από Καστέλλια-Γραβιά και δύο από την Αττική, που ήλθαν κι αυτοί να ψάλλουν τη νεκρώσιμη ακολου-

θία ενός ευσεβούς χριστιανού.

Σεμνός και απέρिटος, όπως ήταν σ' όλη του τη ζωή, άριστος οικογενειάρχης και εκλεκτός αξ/κός στο όπλο του, έτσι κι έφυγε ο Γιάννης.

Το νεκρό αποχαιρέτησε ο Βασίλης Λευκαδίτης με λίγα μόνο λόγια, γιατί (όπως είπε) αυτοί που στην επίγειο ζωή τους υπήρξαν ενάρετοι δεν έχουν ανάγκη από στολίδια, και είπε:

Ξεκινήσαμε μαζί, φτωχά παιδιά, για να σταδιοδρομήσουμε στο στρατό. Σε λίγες ημέρες, κατά τη χριστιανική μας πίστη, αλλά και τις προ-

αίονιες παραδόσεις της φυλής μας, η ψυχή του Γιάννη θα παρουσιασθεί μπροστά στο δημιουργό για να κριθεί. Οι ευχές και παρακλήσεις των ιερέων και όλων μας (το εκκλησίασμα) είμαι βέβαιος ότι θα εισακουσθούν, γιατί ο Γιάννης Χουλιάρας δεν αμάρτησε στην επίγειο ζωή του ούτε εν λόγω, ούτε εν έργω, ούτε εν διανοία. Ήταν ένας ενάρετος άνθρωπος.

Καλό σου ταξίδι Γιάννη, πρόσθεσε με δάκρυα στα μάτια ο στρατηγός, στο συγχωριανό, το φίλο, το συνάδελφο.

- Τα «Καστελλιωτικά Νέα» συλλυπούνται την εκλεκτή συζυγό του, τα παιδιά του, τ' αδέρφια του, όλους τους συγγενείς.

Πέρα από την παραπάνω εγκάρδια προσφώνηση και το συνοδευτικό σημείωμα που αρμόζει στο Γιάννη Χουλιάρα, όπως το συνέταξε ο συνάδελφός του στρατηγός Βασίλης Λευκαδίτης. Μαζί με όλα αυτά τα τόσο τιμητικά, αλλά και τα τόσο αληθινά τα «Κ.Ν.» θα ήθελαν ως ύστατο χαιρετισμό στην πλούσια ανθρώπινη φυσιογνωμία του, να υπογραμμίσουν τη μεγάλη ανθρώπινη συμβολή του στη μικρή Καστελλιωτική κοινωνία μας, που την ετίμησε. Ο Γιάννης Χουλιάρας υπήρξε πάνω απ' όλα αληθινός χαρακτήρας και προπάντων άνθρωπος.

★ ★ ★

ΜΑΡΙΑ ΧΗΡΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Η σεμνή Δέσποινα, σύντροφος του αιμνήστου δασκάλου μας Πάνου Χριστοδούλου, έφυγε από κοντά μας την 10 Ιουλίου 1998 και κηδεύτηκε σύμφωνα με την επιθυμία της στο χωριό μας, δίπλα στον άξιο σύντροφό της. Ποτέ δεν έπαυε να ζει κοντά μας, με όλη της την καλοσύνη που την διέκρινε. Είχε μια απεριόριστη σεμνότητα και έναν καλό λόγο για τον καθένα.

Τα «Κ.Ν.» συλλυπούνται τους οικειούς τους.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

• Ο **Κωνσταντίνος Παν. Μακρής** τελείωσε το τμήμα Βιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και συνεχίζει στην Ιατρική του ίδιου Πανεπιστημίου.

• Η **Ασημίνα Ηλία Αγοργιανίτη** τελείωσε το τμήμα Ιστορίας - Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Αναχώρησε στις 15.9.98 για Αυστραλία η Κατίνα Αθαν. Γραβιά και η κόρη της Μαρία μετά από τριμήνη διαμονή τους στην Ελλάδα.

Αναχώρησε για Ν. Υόρκη η Χριστίνα Κοράκη μετά από διακοπές της στην Ελλάδα.

Η αρρώστεια της αμέλειας είναι μεγαλύτερη από τη ζήλεια. Όλοι στα Καστέλλια λένε καλά αργά παρά ποτέ.
Σας αγαπώ όλους.
Νίκος Παν. Πιπελιάς
Νέα Υόρκη

"ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ"

κ. Δημήτριον Χαλατσά

Αγαπητέ κ. Πρόεδρε

Προ ημερών σε μια συζήτηση με μερικούς φίλους και φίλες και μέσ' στον ενθουσιασμό μου να λέω με υπερφάνεια για τα καλά του χωριού μας και να επαινώ τους ωραίους ανθρώπους του, έφερα την συζήτηση και στην δημιουργική επίδοση των Καστελλιωτών στα «Γράμμα-

τα» και ιδού το αποτέλεσμα:

Μία ωραία επιστολή για το έργο του αγαπητού μας Χαράλαμπου Στοφόρου από την εκλεκτή φίλη και σπουδαία Φιλολόγο κυρία Αθανασία Σταυροπούλου - Σταθοπούλου.

Αξίζει να δημοσιευθεί στην εφημερίδα μας.

Μετά τιμής
Μενέλαος Τσάκαλος
Καρδιολόγος

◆ ◆ ◆

Φίλτατε κ. Τσάκαλε, Επιστρέφοντάς σας τα βιβλία που μου δανείσατε, του κ. Χαρ. Στοφόρου, συναδέλφου σας, εραστή και εκφραστή του ελληνικού ζειδώρου πνεύματος, θέλω να σας ευχαριστήσω θερμά και να μου επιτρέψετε να καταθέσω κάποιες, λίγες σκέψεις που μου γέννησε η ανάγνωση του έργου «Προμηθέας Σωτήρας».
Ο μύθος του «Προμηθέως»

για άλλη μια φορά ενέπνευσε το λογοτέχνη και κάτοχο της δραματικής τέχνης γιατρό, που το μυστήριο της ζωής και η ανησυχία για το μέλλον είναι το μέλημά του και η «τέχνη» του.

Σε μια προσέγγιση σημερινή επισημαίνει τη δύναμη και την αδυναμία, τη λύτρωση και την καταδίκη, τη δημιουργία και την καταστροφή, την απέραντη αγάπη και το απύθμενο μίσος, τη θέωση και την πτώση, όρια δηλαδή μέσα στα οποία μπορεί να κινηθεί αυτό το ΠΛΑΣΜΑ που λέγεται «ΑΝΘΡΩΠΟΣ».

Όπου όμως και αν βρίσκεται το επόμενο βήμα του βρίσκεται μόνο στα χέρια του και στο μυαλό του, στα επίκεντρα της «ΓΝΩΣΗΣ». Η Γνώση, γιατρέ μου, φαίνεται ότι υπήρξε ο παράδεισος και η σωτηρία του, αφότου ο Θεός... του στέρησε τον άλλο παράδεισο. Φαίνεται όμως από τη μέχρι σήμερα πορεία του ότι μπορεί να αποτελέσει και την κόλασή του αν... η αλαζονεία και η ύβρις τον παρασύρουν.

Η Σοφία, η Σαφροσύνη, η Σύνεση όπως διδάσκονται μέσα από την «Αιδώ» και τη «Δίκη» πρέπει να είναι τα συνοδά στηρίγματα αυτής της μεγαλειώδους πορείας του ανθρώπου προς τη θέωση για να μη κάποτε καταστεί «Επιμηθέας» αλλά να μπορεί να ψάλλει στο τέλος της ζωής του τον Ύμνο της ζωής όπως ο Προμηθέας Σωτήρας στο δράμα του αξιότατου Ελληνοτραφούς Ιατρού κ. Χαρ. Στοφόρου.

Ευχαριστώ για τα βιβλία και την μέσσα απ' αυτά δι' Έλληνας λόγου επικοινωνία.

Αθανασία Σταθοπούλου
Φιλολόγος, Διευθύντρια του 2ου Λυκείου Κορυδαλλού

ΤΟ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΜΑΣ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος γιορτάσαμε με εκδηλώσεις το καλοκαιριάτικο πανηγύρι μας της 23 Αυγούστου, που ουσιαστικά αρχίζει νωρίτερα και συνήθως καλύπτει ένα πενήντημερο. Έτσι την Τρίτη 18 Αυγούστου δόθηκε με τον καραγκιοζοπαίχτη Σπυρόπουλο μια παράσταση Καραγκιοζή, την Τετάρτη με συμμετοχή τραγουδίστριας από την Αμφίκλεια και λαϊκών οργάνων από Σουβάλα, Αγόριανη και Καστέλλια, δόθηκε συναυλία με ρεμπέτικη μουσική και τραγούδια για ν' ακολουθήσει την Πέμπτη θεατρική παράσταση και τέλος την Παρασκευή και το Σάββατο το κυρίως πανηγύρι με δημοτική ορχήστρα, ψητά, ποτά και χορούς. Παράλληλα στο Δημοτικό Σχολείο λειτούργησε έκθεση ζωγραφικής του συγχωριανού μας Τάκη Ν. Μακρή, ενώ στο χώρο των εκδηλώσεων λειτούργησαν Έκθεση Βιβλίων και αγορά με αναμνηστικά της γιορτής. Οργανωτής και αυτής της πετυχημένης σειράς εκδηλώσεων υπήρξε ο Πρόεδρος του Πολιτιστικού Συλλόγου Γιάννης Σπυριδάκης.

ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝ

Λεπούδα Στεργιοπούλου	Λαμία	10.000
Αιξάνδρα Χρ. Σκούρα	Λαμία	5.000
Ελπίδα Ηθ. Τσακνιά	Καστέλλια	5.000
Λάμπρος και Ζωή Στοφόρου	Αθήνα	5.000
Μαρία Βεινή	Αθήνα	2.000
Ντίνα Ορφανίδη	Αθήνα	2.000
Βαγγέλης Δήμου	Αθήνα	2.000
Ιωσήφ Μικαηλίδης	Καστέλλια	5.000
Μυροσίνη Μαντούβαλου	Πειραιάς	5.000
Μαρία Ρωτούς	Πειραιάς	5.000
Ταξιάρχης Λυκαυγέρης	Πειραιάς	10.000
Τζαβέλα - Παπαχατζή	Λάρισα	10.000
Χριστίνα Κοράνη	Η.Π.Α.	Δοθ. 100
Νίκος Πιπελιάς στη μνήμη της μητέρας του	Ν. Υόρκη	Δοθ. 200
Ηλίας Λευκαδίτης	Καστέλλια	10.000

Δεν είχε χαράξει ακόμα. Ήταν απόβρεχο. Μία απελπισμένη φωνή μας ξύπνησε όλους: «Βρε Διανογιώργα, βρε Παναγιού;» Σηκωθήκαμε. «Ο Γιατρός είναι εδώ;» «Έλα βρε παιδάκι μου, μπες μέσα θα ξεπαγιάσεις, εδώ είναι ο Γιατρός». «Πρέπει να έρθει γρήγορα γιατί από χθες γεννάει η γυναίκα μου κι ακόμη τίποτε! Μου είπε η Μαζούταινα πως πρέπει να έρθει ο Γιατρός». Μ' έπιασε τεταρταίος πυρετός ντύθηκα καλά, έβαλα γαλότσες γιατί να ανέβεις τα Λεζείκα προς την μπαρούκα ήταν η λάσπη μέχρι το γόνατο. Ούτε βαρβάτο άλογο δεν θα περνούσε.

Φτάσαμε, μπήκαμε στο σπίτι. Στο δωμάτιο επάνω, σ' ένα παχύ στρώμα είχαν εσπλώσει τη γυναίκα δίπλα στο τζάκι δυό - τρεις γειτόνισσες που κάθονταν παράμερα σηκώθηκαν από σεβασμό στον γιατρό και κάτω στα πόδια της ετοιμόγεννης πάνω σ' ένα προσκέφαλο καθισμένη σταυροπόδι ήταν η Μαζούταινα. Την ήξερα! Ήταν άλλωστε μαθήτρια της Γκουτογεώργιας της γιαγιάς μου, που είχε το παρατσούκλι της Μαμής γιατί αυτή ξεγεννούσε στην εποχή μας όλες τις γυναίκες. Την ήξερα! Αλλά απόψε την έβλεπα σαν το γλυκύτερο πλάσμα και συμπαραστάτη της ζωής μου.

Τυλιγμένη στο μαντήλι της, αδυνατούσα με μάτια λαμπερά και με δυνατή φωνή μου είπε «έλα Γιάννη μου, ανηψιός της δα! έτσι πάντα με φώναζε, έλα να δούμε τι θα κάνουμε μ' αυτήν την τσού-

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ

Βοσκές

Κατακαλόκαιρο - να ειπείς, αρχή του Αλωνάρη-νύχτα βοσκάγαμε τα ζα, πρωτού μας στρώσουν στη δουλειά

πρωτού ν' αρχίσουν τα καπνά, που ειν την μια τέτοια χάρη-καβάλα να με ξαναϊδέεις!

Είχε τελέψει ο θέρος σ' αλώνια με τις θυμωνιές, αρχίζαν τ' αλωνίσματα και τα καπνοποτισματα και τα δασιοσκαλίσματα, που έντες εκείνες οι χρονιές, ζωή στο κάθε μέρος.

Το βράδυ ξεκινάγαμε με κουρελές με γενωτές καβάλα στα σαμάρια, θηλειές για τα ποδάρια, γραμμή στα «Λειβαδάρια». Σα φτάναμε στις καλαμιές, τα ζα μας τ' απολάγαμε.

Ως το πρωί βοσκούσανε και σαν για ύπνο γέρναμε, αποσταμένα πλάσματα, μιλούσαμε για οσιάσματα για λάμιες για φαντάσματα, ώσπου τον ύπνο πέρναμε και στο πλευρο γερνούσαμε.

Σαν έφεγγε (στον ξύπνο) μπαίναμε μέσα στο χωριό σαν ιππικό ταγμένο, κομμένοι - αγρυπνημένοι και αναμαλλιασμένοι με καλημέρισμα αργό το ματαρίχναμε στον ύπνο.

A. Καστελλιώτης

Ιστορίες του χωριού μας

Η ΜΑΞΟΥΤΑΙΝΑ

πρα, που δεν θέλει να βγει απόψε». Για να φανώ πως κρατώ την ψυχραιμία μου τη ρώτησα: «Πώς το ξέρεις βρε θεία ότι θά 'ναι κορίτσι;». «Αν ήταν αγόρι θα 'χε βγει μου απάντησε. Τα θηλυκά ταλαιπωρούν τους ανθρώπους ακόμα και στη γέννα τους». Έδωσα κουράγιο στην εγκυμονούσα. Έβγαλα τα ακουστικά μου και προσπάθησα να ακούσω τους παλμούς του εμβρύου. Τους βρήκα καλούς. Αλλά από 'δω και πέρα τι θα γινόταν.

Πισωγύρισε το μυαλό μου στην αίθουσα τοκετών του Μαιευτηρίου Έλενας, όταν έκανα τη δίμηνη εκπαίδευσή μου, αλλά τότε ποιός λογάριζε ότι θα βρεθεί σε τέτοια θέση, όταν όλοι είμασταν ξετρελημένοι με την όμορφη, ξανθιά προϊσταμένη που προσπαθούσαμε ποιός θα πάρει καμιά ματιά της και όχι ν' ακούσει ή να δει μία γέννα;

Μπορεί σήμερα να μπουχτήσαμε με τις ξανθιές, τότε όμως ήταν φαινόμενο περιζήτητο. Μου πρόσφεραν τσάι του βουνού που μοσχοβολούσε και σιγά - σιγά μάθαινα τα νέα απ' την Μαζούταινα. «Έχω από χθες κοντά στη γυναίκα και παρόλο που έχει πόνους, δεν έβλεπε να βγει το σκασμένο. Μερικές φορές κάτι έβλεπα, αλλά ξανάμπαινε μέσα. Πλήρη ενημέρωση». Πέρασε όλη η μέρα: κουράστηκα από την αγωνία και την αναμονή. Κόντευα να σωριαστώ κάτω. Μ' έβλεπε η Μαζούταινα και μπήκε στην ψυχή μου. «Άκου γιατρέ μου, μην στεναχωριέσαι. Θα βγει στο πλώ εγώ. Εδώ οι γυναίκες γεννάνε μόνες τους, δεν είναι σαν τις τσιλιμπιδόνες της Αθήνας που θέλουν χίλια χαϊδολογήματα για να γεννήσουν».

Τ' αστεία έδιναν κι έπαιρναν με επίκεντρο τη μαμή. Και γιατί όχι; Είναι γιατρός κι αυτός έφερνε την ευθύνη. Η νύχτα προχωρούσε, ενώ η γυναίκα τόχε ρίξει σε βαθύ ύπνο. Η ανησυχία μου άρχισε να με πνίγει. Στέγνωσε ο λαιμός μου κι άρχισε να σφίγγεται το στομάχι μου. Έξω άρχισε να χιονίζει. Στη σκέψη πως θα μας έκλεινε ο χειμώνας με τρέλλαινε. Πήρα παράμερα τον σύζυγο και του εξήγησα πως τα πράγματα ήταν δύ-

σκολα και θα πρέπει να φέρουν τον κ. Ζαβό (Γυναικολόγο - μαιευτήρα από το Δαδί). Τά 'χασε ο άνθρωπος' «μα γιατρέ μου πότε και πως να 'ρθει ο κ. Ζαβός απ' το Δαδί και ύστερα πόσο θα μας κοστίζει!»

Οι πόνοι της γυναίκας του ξανάρχισαν, μας διέκοψαν τη

Από τον
ΓΙΑΝΝΗ ΔΙΕΝΝΗ
Παθολόγο και
Νευρολόγο - Ψυχίατρο

συζήτηση. Μπήκαμε μέσα. Η Μαζούταινα με πλήρη αυτοπεποίθηση, σαν έμπειρος καθηγητής μας καθησύχασε. «Αϊντέ γιατρέ μου κοντεύουμε». Η γυναίκα αποκαμωμένη έκανε κάθε προσπάθεια να βοηθηθεί. Έπρεπε κάτι να κάνω. Είχα στο βαλιτσάκι μου μία ένεση που μεγάλωνε τους πόνους σ' αυτές τις περιπτώσεις. Δεν είχα όμως την εμπειρία. Σαν ψευδαίσθηση είδα απέναντί μου την εικόνα του Ιπποκράτη με αυστηρό ύφος να μου θυμίζει «ωφελείν ή μη βλάπτειν». Δίστασα. Οι παλμοί του εμβρύου παρουσίασαν αλλοίωση κι αυτό μου προκάλεσε αμηχανία και σκοτοδίνη. Σε μία αναλαμπή μου 'ρθε στο μυαλό ο Λεοπόλδος. Τι ήταν ο Λεοπόλδος; Ήταν ένας καλόγηρος που μαθήτευσε τόσο πολύ στις γέννες που επινόησε ειδικούς χειρισμούς σε τέτοιες περιπτώσεις που έμειναν στην Ιατρική ως χειρισμοί του Λεοπόλδου. Τώρα πώς κατάφερε να κάνει τόσους τοκετούς ο καλόγηρος, αυτό είναι άλλη ιστορία.

Πήρα πρωτοβουλία: «έλα Μαζούταινα, πάσε εσύ από εδώ και εγώ από εκεί, κι όταν

έρθει ο πόνος θα πατάμε την κοιλιά όπως θα σου πλώ». Κόντευε να ξημερώσει και να που το θαύμα έγινε! Σε μία τελευταία προσπάθεια ξεπετάχθηκε το μωρό. Κι ήταν πράγματι τσούπρα. Η συγκίνηση και η χαρά πλημμύρισε όλους μας. Απ' εδώ και πέρα το έργο ήταν παιχνίδι για την Μαζούταινα.

Βγήκα στο μπαλκόνι να πάρω λίγο αέρα' ο τόπος ήταν κάτασπρος απ' το χιόνι. Γαλήνεψε η καρδιά μου κι ένα συναίσθημα απαλό γέμισε το είναι μου. Σαν τελειώσαμε το ασήμωσα και πλέον ήταν βαπτιστήρα μου. Έτσι τουλάχιστον ήταν τότε. Η ευγνωμοσύνη και η χαρά ιδιαίτερα της κουμπάρας δεν περιγράφεται. Με πήρε αγκαζέ ο κουμπάρος και ο αδελφός του και με συνόδευσαν μέχρι το σπίτι, όπου ανέβηκα και έπεσα ξερός. Δεν πρόφτασα να συνέλθω απ' αυτήν την περιπέτεια κι ένα πρωί σύθαμπα ακόμη, ακούστηκε πάλι σχεδόν η ίδια φωνή. «Θεία Παναγιού, θεία Παναγιού είναι ο γιατρός εδώ»; Ήταν ένας ανηψιός δα απ' το Μοσχολεϊκό. «Εδώ είναι Λιά μου, τί συμβαίνει παιδάκι μου;» «Μ' έστειλε η Μαζούταινα γιατί η Αλεξάνδρα δεν μπορεί να γεννήσει».

Άκουσα το διάλογο, μ' έκαψαν τα κρεμμύδια. Ντύθηκα και κατηφορίσαμε προς το ποτάμι για να περάσουμε απέναντι. Ήταν η ώρα που άρχιζε η μάχη της μέρας με τη νύχτα. Βαθεία πέρα ο Καλλιδρομος άρχισε να ροδίζει και οι πρώτες αχτίδες του ήλιου να λούζουν την κορυφή του Αϊ Βασίλη. Στο ποτάμι κυλούσαν ήρεμα τα νερά της Γκιώνας κι έστελναν τις γλυκές μελωδίες τους σ' όλη την ακροποταμιά. Ήταν τέτοια η γαλήνη και η σιγαλιά που στάθηκε μία στιγμή για να βάλω ότι μπορούσα από αυτό το μεγαλείο, μέσα στην αναστατωμένη ψυχή μου. Ανυποψίαστος ο Ηλίας, είχε μεταφέρει πλέον την αγωνία του σε μένα κι η γλώσσα του πήγαινε ροδάνι. Σαν μέσα από ομίχλη άκουγα για το κυνήγι της πέρδικας και της μπεκιάτσας. Κατάλαβε πως δεν τον πρόσεχα και σώπασε.

Φτάσαμε στο σπίτι. Ίδιο κι απαράλαχτο το σκηνικό. Η Μαζούταινα στην ίδια θέση, ψαχούλευε την κοιλιά της γυναίκας και σαν μπήκα μέσα σταμάτησε και σκέπασε την έγκυο. «Καλώς το γιατρό», μου είπε. «Ε! πώς τα πάμε θεία Παναγιού», τη ρώτησα. «Να γιατρέ μου θα μας πεις κι εσύ, γιατί είμαι από χθες το βράδυ εδώ και η κυρία δε λέει να βοηθηθεί». Κατάλαβα και μόνο το ύφος της και να με αποκαλεί γιατρό, κι όχι Γιάννη μου, όπως συνήθιζε μου 'δωσε το στίγμα. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Προσπάθησα με τ' ακουστικά ν' ακούσω τους παλμούς: δεν έπιανα τίποτα. Έκανα επίκρουση σ' όλη την επιφάνεια

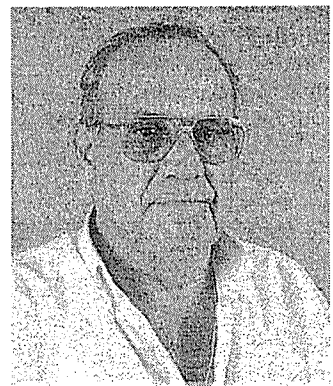
της κοιλιάς. Παραξενεύτηκα κι ανησύχησα γιατί έβρισκα απόλυτη αμβλυότητα σ' όλη την επιφάνειά της.

Μέσα στην απελπισία και την αγωνία μου, σαν αχτίδα πέρασε κάτι από το μυαλό μου. «Δεν μου πλες Μαζούταινα, έχει ουρήσει καθόλου η γυναίκα;» «Όσες ώρες είμαι εδώ Γιάννη μου δεν κατούρησε». Άνοιξα την τσάντα μου, πήρα έναν μεταλλικό καθετήρα και τον έδωσα να τον βράσουν. Ετοιμάστηκε. Τον πήρα, με βοήθησε και η μαμή και μόλις μπήκε στη θέση του, ίσα που πρόλαβα να παραμεριστώ, γιατί ξεπετάχθηκε καν τα ούρα με τέτοια δύναμη που θα 'ρχόντουσαν επάνω μου. Γέμισε η κατσαρόλα. Και να, το θαύμα έγινε! Άρχισαν οι πόνοι και στην τρίτη προσπάθεια ξεπετάχθηκε το μωρό. Πώς άλλαξε η ατμόσφαιρα! Από καταθλιπτικό και γεμάτο αγωνία τοπίο, έγινε εορταστικό και χαρούμενο.

Χαρές, ευχές, γέλια, μεγάλη βαβούρα' τότε σηκώθηκε η Μαζούταινα και μπήκε στη μέση: «Όλοι τώρα μου χαιρεστε, αλλά ας μην ήταν ο γιατρός να βγάλει το παιδί με το εργαλείο και τότε να δω τι θα κάνετε. Αϊντέ Γιάννη μου τράβα να ξεκουραστείς, τα υπόλοιπα ξέρω εγώ να τα φροντίσω».

Ήταν η μόνη που μπορούσε να μπει στην ψυχή μου και μοιράστηκε το άγχος και την αγωνία μου. Έφυγαν οι συγγενείς και αφού πλύθηκα, ηρέμησα και με πήρε ο Ηλίας να πάμε στο καφενείο του Σταμάτη για καφέ. Πριν πάμε τακτοποίησε το κόστος της Ιατρικής μου φροντίδας. Μόλις μπήκαμε στο καφενείο έμεινα σύζυλος: ο Σταμάτης με το ιδιόμορφο εκείνο χαμόγελό του και χτυπώντας παλαμάκια ξεφώνιζε «Μπράβο Γιατρέ μου, Συγχαρητήρια που έβγαλες το παιδί, εδώ θα σε κρατήσουμε». Στην αρχή δεν κατάλαβα τίποτα, ύστερα έμαθα πως είχε γίνει βουκίνο η κουβέντα της Μαζούταινας πως με το εργαλείο έβγαλε το παιδί ο γιατρός, μέσα σε λίγη ώρα από στόμα σε στόμα το εργαλείο αυτό έγινε κουτάλα, έγινε εμβρουουλός, Άλλωστε «εργαλείο» το βάφτισε η Μαζούταινα, χαλάλι της. Ε ρε τέτοιες ανεπανόληπτες μορφές γεμάτες ανθρωπιά και καλωσύνη, πώς χάθηκαν μωρέ και ξεθώριασαν στην εποχή μας.

ΔΗΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ή ΒΑΒΗΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΣΤΟ
ΔΗΜΟ ΛΑΜΙΕΩΝ
με το συνδυασμό του
κ. Γεωργίου Κοτρονιά

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ;

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

πράξουμε. Οι χοροί και τα πανηγύρια είναι απαραίτητα, αλλά δεν αρκούν.

Για να δημιουργήσουμε όμως, πρέπει πρώτα να αποτρέψουμε την καταστροφή που μας απειλεί. Το χωριό μας έχει ένα μοναδικό φυσικό περιβάλλον, που καταστρέφεται καθημερινά από την ανεξέλεγκτη δράση των βωξιτών. Αν δεν κάνουμε κάτι τώρα, αύριο θα είναι πολύ αργά. Οι αρχαίοι τάφοι που «παραχώνονται» στα γρήγορα τα λένε όλα! Οι υπαρκτές δυνατότητες για ανάπτυξη οικοτουρισμού χάνονται κάτω από τις πληγές των βουρών μας.

Ας βρούμε επιτέλους τις λύσεις! Η στάση απέναντι στους βωξίτες ας γίνει βασικό κριτήριο για αυτούς που θα ψηφιστούν ή δεν θα ψηφιστούν. Είναι το ελάχιστο...

Κώστας Στοφόρος

(Αναδημοσίευση από τα «Καστέλλια»)